

แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว
ในโรงเรียนดนตรีเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร
Motivation of one-on-one piano students
attending private music school in Bangkok

ญาณิน เปี่ยมศุภทรัพย์¹

Yanin Piamsupasup

กานต์ยุพา จิตติวัฒนา²

Karnyupha Jittivadhna

อนรรฆ จรรย์ยานนท์³

Anak Charanyananda

¹ นักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ดนตรี)

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

² อาจารย์ประจำ สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร., สาขาวิชาดนตรี

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

การศึกษา เรื่อง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ ผู้ศึกษาจะใช้วิธีการทดสอบตามการสอบดนตรีของ Trinity College London และ ABRSM ผู้ศึกษาจะใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเพื่อทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำนวน 80 คน ด้วยการใช้สถิติเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ประเภท คือ ค่าสถิติพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการหาพิสัยกลาง เพื่อการวิเคราะห์ผลการหาค่าเฉลี่ยระดับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง 5 ระดับ คือ ระดับน้อยที่สุด ระดับน้อย ระดับปานกลาง ระดับมาก และระดับมากที่สุด และค่าสถิติอนุมาน คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง-ต่ำของนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองผลการศึกษาพบว่า

ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อการสร้างแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว คือ (1) ด้านนักเรียน ประกอบไปด้วย ปัจจัยทางด้านความต้องการประกอบอาชีพทางดนตรี การมีเป้าหมายที่จะเรียนเปียโนในระดับสูงสุดการเข้าแข่งขันเปียโน จะทำให้นักเรียนมุ่งมั่นฝึกฝนการเล่นเปียโนมากขึ้นความตั้งใจเข้าแข่งขันเปียโนเพื่อทดสอบความสามารถของตนเองความอดทนในการฝึกซ้อมเปียโนเป็นเวลานาน การตั้งใจฝึกซ้อมถึงแม้ว่าจะรู้สึกยาก และนักเรียนต้องการเรียนเปียโนมากกว่าสัปดาห์ละครั้ง (2) ด้านผู้ปกครอง ซึ่งผู้ปกครองมีการให้แรงจูงใจในการซ้อม หรือมีส่วนร่วมในการฝึกซ้อม เช่น การมานั่งเป็นเพื่อน คอยให้กำลังใจ หรือการหาบทเพลงมาเปิดให้นักเรียนฟังการพานักเรียนไปดูคอนเสิร์ตที่นักเปียโนระดับสูงได้มีการจัดแสดง เพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนที่เพิ่มมากขึ้น

คำสำคัญ: แรงจูงใจ, การพัฒนาตนเอง, เปียโนเดี่ยว

Abstract

The purpose of this research was to study on motivation in self-development of one-on-one piano students between groups of students of high academic achievement and low academic achievement. The researcher used Trinity College London Test and ABRSM to define between high and low academic. The result of the study showed that the most important factor of the motivation in one-on-one piano students was parent. The study found that parent supported and encouraged their children, the students, to listen to music and attend to concerts could motivate the students' attention in practicing in spite of the difficulty.

Keywords: motivation, private music school, one-on-one piano students

บทนำ

ปัจจุบัน เป็นยุคแห่งการแข่งขันที่ไม่จำกัดเฉพาะที่เป็นการแข่งขันในเรื่องของการเรียนเพียงอย่างเดียว แต่มีการแข่งขันในหลายด้าน เช่น ด้านกีฬา ดนตรี ศิลปะ ความสามารถพิเศษเหล่านี้ สามารถนำไปใช้ในการเข้าโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัย ได้จึงเป็นปัจจัยที่ในปัจจุบันได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองนักเรียนมากขึ้น ซึ่งตามการศึกษาของกัญนิภา พราหมณ์พิทักษ์ (2558) เกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ของรัฐบาล และกลยุทธ์ในการบริหารของกระทรวงศึกษาธิการต่อการพัฒนาทางด้านคุณภาพ การจัดการศึกษาในประเทศไทย ประจำปีพ.ศ. 2558 – 2561 พบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการส่งเสริมการจัดการเรียนรู้และพัฒนานักเรียน คือ โรงเรียนทุกแห่งจะต้องมีการส่งเสริมการเรียนรู้ และสร้างจุดเด่นต่อการจัดการเรียนการสอนให้กับนักเรียนตามความถนัด ความสนใจ และพัฒนาให้นักเรียนมีการปรับปรุงตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยใช้เทคโนโลยีต่างๆรวมถึงการอาศัยความร่วมมือจากผู้ปกครอง ชุมชน บุคคลในชุมชน เพื่อทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของนักเรียนเพิ่ม

มากยิ่งขึ้น และในการวัดผลการประเมินผลจะต้องมีการวัดผลตามสภาพที่เป็นจริง เพื่อทำให้เกิดการค้นพบปัจจัยที่สำคัญที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาดังต่อไปนี้

ประกอบกับตามกฎหมายและพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาจะต้องมีการให้นักเรียนเข้าเรียนเพื่อศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามกฎหมายและพระราชบัญญัติการจัดการศึกษา คือ การศึกษาภาคบังคับอย่างน้อย 9 ปี คือ ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นต้น ส่งผลทำให้ผู้ปกครอง จะต้องส่งเสริมให้นักเรียนให้มีการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ไม่ว่าจะเป็นการเรียนพิเศษ การฝึกซ้อมเพื่อพัฒนาฝีมือทางด้านศิลปะ ดนตรี กีฬา หรือความสามารถพิเศษต่างๆ เพื่อบุตรหลานของตนเองเข้าไปศึกษาในโรงเรียนที่ดี มีชื่อเสียง ส่วนทางโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ย่อมมีความต้องการที่จะรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ เพื่อให้เข้ามาศึกษาในโรงเรียน เพราะจะทำให้โรงเรียนได้รับชื่อเสียง และได้รับรางวัลต่างๆ ที่ทรงคุณค่า ด้วยการส่งนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ไปแสดง ไปแข่งขัน เพื่อเป็นการเผยแพร่ชื่อเสียงของทางโรงเรียนอีกทางหนึ่งด้วย

ความสามารถพิเศษมีอยู่หลายประเภท เช่น ความสามารถทางศิลปะ ความสามารถทางการกีฬา และความสามารถทางดนตรี เป็นความสามารถพิเศษประการหนึ่งที่โรงเรียนจำนวนไม่น้อย ต่างให้ความสำคัญกับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ และได้กำหนดกฎเกณฑ์ในการรับสมัครนักเรียนออกมาอย่างชัดเจน ซึ่งหากนักเรียนคนใดมีความสามารถดังกล่าวที่ดีเยี่ยม ยิ่งหากได้รับรางวัลระดับประเทศหรือในระดับสากลมา ก็จะทำให้โรงเรียนมีความต้องการรับนักเรียนที่มีความสามารถดังกล่าวเป็นอย่างมาก แต่เมื่อพิจารณาในอีกมุม นักเรียนที่ไม่มีความสามารถหรือมีพรสวรรค์ต่างก็ต้องมีการขวนขวาย เพื่อให้ตนเองสามารถพัฒนาทักษะความสามารถพิเศษให้เพิ่มมากขึ้น โดยใช้วิธีการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนพิเศษเพิ่มเติม การฝึกฝนที่หนัก ส่งผลทำให้นักเรียนเกิดความเครียด รวมไปถึงยังได้รับความกดดันจากผู้ปกครองอีกทางหนึ่งด้วย สอดคล้องกับหนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ (2557) ที่พบว่า ปัจจุบันนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาต่างๆ ก็มีความเครียดต่อการเรียนเป็นอย่างมาก

เพราะมีความต้องการที่จะสอบเข้าสถานศึกษาที่มีชื่อเสียงให้ตรงกับความต้องการของผู้ปกครอง ตลอดจนบางครั้งอาจจะเป็นความต้องการของนักเรียนเหล่านั้นเอง จึงทำให้นักเรียนจำนวนไม่น้อย มีความรู้สึกเครียด เป็นกังวล และทำให้เกิดผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันได้ และจะส่งผลต่อสุขภาพร่างกายของตนเอง 3 ด้าน คือ (1) ความเครียด (2) ความวิตกกังวล และ (3) การนอนไม่หลับ เป็นต้น

เมื่อพิจารณาจากจากความสามารถพิเศษข้างต้น พบว่า ความสามารถทางด้านดนตรี ผู้ปกครองจำนวนมากได้ให้ความสนใจ ให้ความสำคัญที่จะส่งบุตรหลานของตนไปเรียนในโรงเรียนดนตรี เช่น โรงเรียนดนตรีในกลุ่มสังกัดสยามกลการ (ยามาฮ่า) หรือของ KPN เป็นต้น แต่การเรียนดนตรีนั้น จะต้องมีการใช้ความพยายามในการฝึกซ้อม และได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองในด้านของเครื่องดนตรี การมีเครื่องดนตรีประเภทต่างๆ มาซ้อมที่บ้าน โดยมีผู้ปกครองจำนวนหนึ่ง ได้มีการละเลยการดูแลบุตรหลาน ไม่เข้าใจถึงวิธีการศึกษาดนตรี จึงทำให้นักเรียนที่ได้รับการตอบสนองดังกล่าว เกิดความรู้สึกว่า การเล่นดนตรี ไม่มีประโยชน์ต่อตนเอง และมีความรู้สึกทางลบ คือการเล่นดนตรี ไม่เป็นความต้องการของตนเอง แต่เป็นความต้องการของผู้ปกครอง และการเล่นดนตรี มีความยุ่งยาก และคิดว่าเกินความสามารถของตนเอง

จากสภาพปัญหาข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษาพบว่า เป็นปัญหาที่มีอยู่จริงในสภาพความเป็นจริงปัจจุบัน โดยผู้ศึกษาในฐานะที่เป็นครูผู้สอนเปียโน และมีการจัดการศึกษาเปียโนให้กับนักเรียน ได้ประสบและพบปัญหาดังกล่าวที่ส่งผลทำให้การเรียนดนตรี เกิดความล้มเหลว แต่ยังมีนักเรียนที่เรียนดนตรีจำนวนไม่น้อย มีความประสบความสำเร็จในการเล่นดนตรี มีความต้องการที่จะพัฒนาตนเองเพื่อทำให้ตนเองมีความรู้ และมีทักษะทางด้านดนตรี โดยเฉพาะเปียโนเดี่ยว เพื่อไปใช้ในการแข่งขัน และการเรียนต่อในสถาบันที่มีชื่อเสียง ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว เพื่อศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว และทำการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่ม

ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำเพื่อนำข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้ในการปรับปรุงและพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนดนตรีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และจะเป็นแนวทางให้กับนักวิชาการ และนักวิจัยท่านอื่นนำไปใช้ประยุกต์ในการวิจัย เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาแรงจูงใจของการเล่นดนตรีต่อไปในอนาคต และจะทำให้ผู้เรียนสามารถมีความรู้ มีทักษะ และมีแรงจูงใจในการเรียนเปียโนเดี่ยวเพิ่มมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้ศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้ทราบถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว
2. ผู้ศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้ทราบถึงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ
3. ผู้ศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้ทราบถึงผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีความตั้งใจและความสนใจในการเรียนสูง – ต่ำ
4. ผู้ศึกษา และผู้สนใจทั่วไปได้ทราบถึงแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาเพื่อให้นักเรียนเปียโนเดี่ยว สามารถมีแรงกระตุ้นต่อการพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเป็นแนวทางในการปรับประยุกต์กับดนตรีในสาขาอื่นๆต่อไปในอนาคตได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยวเป็นการวิจัยแบบผสมผสาน ผู้วิจัยจะมีการกำหนดขอบเขตของการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว ในด้านของผู้เรียน และผู้ปกครอง ตลอดจนการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ

2. การวิจัยนี้เป็นการวิจัยที่ทำการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว ในด้านของผู้เรียน ผู้ปกครอง และการศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำซึ่งจะใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ (1) แบบสอบถามเพื่อทำการศึกษาถึงนักเรียนเปียโนเดี่ยว เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางด้านสถิติด้วยค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าพิสัยกลาง (2) แบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเปียโนเดี่ยวสูง - ต่ำ ที่ 70 คะแนน

3. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนเปียโนเดี่ยวชาวไทยที่มีอายุตั้งแต่ 10 ปี ถึง 17 ปี ที่เรียนในโรงเรียนดนตรีเอกชนที่อยู่ใต้อุปการะของผู้วิจัย ที่เรียนเปียโนมาแล้วอย่างน้อย 2 ปี และเคยสอบวัดระดับกับ Trinity College Of London กับ ABRSM (จำนวนประมาณ 180 คน) กลุ่มตัวอย่างคัดเลือกจำนวน 30 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่ผู้วิจัย ได้ทำการสอนเปียโนเดี่ยวโดยตรง แบ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จำนวน 15 คน และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจำนวน 15 คน โดยนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีคะแนนสอบจากผลการสอบวัดระดับจากสถาบัน Trinity College of London หรือ ABRSM มากกว่าร้อยละ 70 และนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่

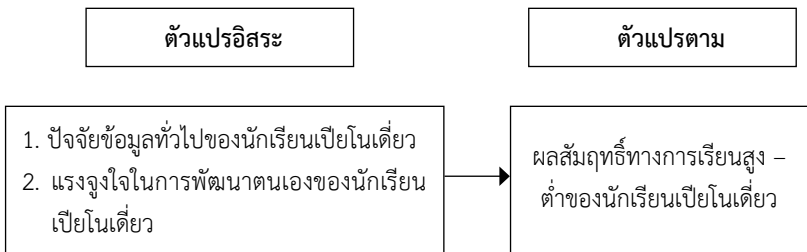
มีคะแนนสอบจากผลการสอบวัดระดับจากสถาบัน Trinity College of London หรือ ABSRM น้อยกว่าร้อยละ 70

4. สิ่งที่คุณเข้าร่วมวิจัยจะต้องปฏิบัติ คือ ก่อนการเรียนเปียโนเดี่ยวครูผู้สอนจะให้ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยวในโรงเรียนดนตรีเอกชนในประเทศไทยจำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาในการทำประมาณ 20 นาที ถ้านักเรียนร้องขอให้ครูทำการกรอกข้อมูลให้ครูจะเป็นผู้กรอกข้อมูลหรืออธิบายในส่วนที่นักเรียนไม่เข้าใจอย่างชัดเจนและในระหว่างการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยมีอาหารว่างให้นักเรียนเพื่อเป็นการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน

5. ขอบเขตด้านสถานที่ คือ นักเรียนเปียโนเดี่ยวในโรงเรียนดนตรีเอกชนและเครือข่ายของผู้วิจัย

6. การวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้เกณฑ์จำนวนร้อยละของนักเรียนที่แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่างๆ และเปรียบเทียบกันระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยทำการศึกษาศาพปัญหาต่างๆ ที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนเปียนเดียว และทำการศึกษาแนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ เพื่อนำมากำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียนเดียว และ (2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียนเดียว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ หลังจากนั้น ผู้วิจัยจะทำการสร้างเครื่องมือในการวิจัย คือ แบบสอบถามแบบปลายเปิดจำนวน 20 ข้อ ได้แก่ (1) ข้อมูลทั่วไป (2) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง แล้วนำมาทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนเปียนเดียว จำนวน 30 คน และทำการแบ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จำนวน 15 คน และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจำนวน 15 คน เพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าสถิติร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าพิสัยกลาง และคะแนนสอบจากผลการสอบวัดระดับจากสถาบัน Trinity College of London หรือ ABSRM มากกว่าร้อยละ 70 และ นักเรียนเปียนเดียวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนเปียนเดียวที่มี คะแนนสอบจากผลการสอบวัดระดับจากสถาบัน Trinity College of London หรือ ABSRM น้อยกว่าร้อยละ 70 เพื่อนำไปวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิจัยในลำดับต่อไป

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียนเดียว คือ แบบสอบถามแบบปลายเปิดจำนวน 20 ข้อ ได้แก่ (1) ข้อมูลทั่วไป (2) ความคิดเห็นของนักเรียนต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง

สำหรับการสร้างแบบสอบถามฉบับนี้ ผู้ศึกษาทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องตามตัวแปรต่างๆของการวิจัย เพื่อมาสู่การร่างเป็นข้อคำถามต่างๆ และแบ่งเนื้อหาออกเป็น 2 ส่วน คือ (1) ข้อมูลทั่วไป และ (2) ความคิดเห็น

ของนักเรียนต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัย เรื่อง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว ผู้วิจัยจะมีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล แบบสอบถามเกี่ยวกับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำนวน 20 ข้อ และคะแนนสอบจากผลการสอบวัดระดับจากสถาบัน Trinity College of London หรือ ABSRM มากกว่าร้อยละ 70 และนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มี คะแนนสอบจากผลการสอบวัดระดับจากสถาบัน Trinity College of London หรือ ABSRM น้อยกว่าร้อยละ 70 โดยผู้วิจัยเป็นผู้ชี้แจงให้คำแนะนำในกรณีที่นักเรียนไม่เข้าใจแบบสอบถาม และใช้เวลาในการทำแบบสอบถามประมาณ 20 นาที

สรุปผลการวิจัย

การสรุปผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว พบว่า

1. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีระดับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองในภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง สามารถเรียงลำดับได้ตามการแปลผลค่าเฉลี่ย คือ (1) นักเรียนใช้เปียโนที่บ้านในการฝึกซ้อม ($\bar{x} = 5.000$) (2) บรรยายากที่บ้านของนักเรียน เจียบสงบทำให้นักเรียนมีสมาธิในการซ้อม ($\bar{x} = 4.778$) (3) ผู้ปกครองสนับสนุนให้นักเรียนฟังเพลงดูคอนเสิร์ตเพื่อสร้างแรงจูงใจ ($\bar{x} = 4.389$) (4) นักเรียนมีเป้าหมายที่จะเรียนเปียโนในระดับสูงสุด ($\bar{x} = 4.167$) (5) นักเรียนชอบเล่นเปียโน ($\bar{x} = 4.056$) ตามลำดับ

2. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีระดับแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง สามารถเรียง

ลำดับได้จากการแปลผลค่าเฉลี่ย คือ (1) นักเรียนใช้เปียโนที่บ้านในการฝึกซ้อม ($\bar{x} = 4.917$) (2) บรรยากาศที่บ้านของนักเรียน เจียบสบทำให้นักเรียนมีสมาธิในการซ้อม ($\bar{x} = 4.667$) (3) นักเรียนมีเป้าหมายที่จะเรียนเปียโนในระดับสูงสุด ($\bar{x} = 3.667$) (4) นักเรียนชอบเล่นเปียโน ($\bar{x} = 3.500$) (5) นักเรียนเล่นเปียโนเพื่อสร้างความผ่อนคลาย ($\bar{x} = 3.500$) ตามลำดับ

การสรุปผลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ พบว่า

1. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจที่จะนำเอาวิชาเปียโนที่ได้เรียน ไปใช้ประกอบอาชีพทางดนตรี อยู่ในระดับมาก แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่มีการให้ความสำคัญกับการประกอบอาชีพทางดนตรีอยู่ในระดับน้อย

2. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จะมีแรงจูงใจและความพยายามที่จะเรียนเปียโนให้อยู่ในระดับสูงสุด แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่มีการตั้งเป้าหมายในการเรียนให้อยู่ในระดับสูงสุดเพียงระดับปานกลางเท่านั้น เพราะนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ อาจมีความรักต่อการเล่นเปียโนที่ค่อนข้างน้อยกว่า

3. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความมุ่งมั่นในการฝึกฝนการเล่นเปียโน อยู่ในระดับที่มากกว่านักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะมีแรงจูงใจในการเรียนที่ต้องการจะเรียนเปียโนให้อยู่ในระดับที่สูงสุด พร้อมก็นำไปประกอบอาชีพต่อไปในอนาคตได้

4. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะเข้าแข่งขันเพื่อทดสอบว่าตนเองมีความสามารถในการเล่นเปียโนอยู่ในระดับใด แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่ไม่มีความสนใจในการเข้าแข่งเปียโนเพื่อพัฒนาศักยภาพทางเปียโน

5. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความขยันและมีการฝึกซ้อมเปียโนทุกวัน เนื่องจากต้องการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่จะมีการฝึกซ้อมเปียโนในระดับน้อย และมีความอดทนในการฝึกซ้อมต่ำ

6. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความตั้งใจ ความอดทน และความพยายามฝึกซ้อม โดยเฉพาะบทเพลงที่ยากเพื่อนำไปสู่การแข่งขัน และเป็นเพลงที่จะนำไปสู่การนำเสนอเพื่อประกอบอาชีพเป็นนักเปียโนมืออาชีพในอนาคต อยู่ในระดับมาก แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่ไม่มีความสนใจการซ้อมเปียโนเท่าที่ควร

7. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจและความชอบต่อการเล่นเปียโนมากกว่านักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะการเล่นดนตรีจะทำให้ให้นักเรียนเกิดความสุข มีความสนุกสนาน ยิ่งหากการเล่นกับเพื่อนด้วยแล้ว จะทำให้เกิดความสนุกที่เพิ่มมากยิ่งขึ้น

8. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีความต้องการที่จะเรียนดนตรีมากกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์ แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ เพราะนักเรียนจำนวนมากได้มีการฝึกซ้อมอย่างตั้งใจ และทำให้บรรเลงเพลงได้แล้ว ต้องการต่อยอดไปบทเพลงต่อไป

9. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีแรงจูงใจเพิ่มมากขึ้นเพราะได้รับคำชมจากครูที่สอน แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่ครูไม่ค่อยมีการชม หรือให้แรงจูงใจในการเล่นเปียโน

10. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผู้ปกครองจะมีการให้แรงจูงใจในการซ้อม หรือมีส่วนร่วมในการฝึกซ้อม เช่น การมานั่งเป็นเพื่อน คอยให้กำลังใจ หรือการหาบทเพลงมาเปิดให้นักเรียนฟัง เพื่อเป็นตัวอย่างให้นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการบรรเลงเปียโนตาม แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่ผู้ปกครองไม่มีความสนใจ ไม่มีส่วนร่วมในการให้การฝึกซ้อม เป็นต้น

11. นักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผู้ปกครองจะพานักเรียนไปดูคอนเสิร์ตที่นักเปียโนระดับสูงได้มีการจัดแสดง เพื่อทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนที่เพิ่มมากขึ้น แตกต่างกับนักเรียนเปียโนเดี่ยวที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ที่ผู้ปกครอง ไม่มีการสนับสนุน ไม่มีการพาไปดูคอนเสิร์ต จึงทำให้ขาดแรงจูงใจในการเรียนเปียโนเดี่ยว การมีส่วนร่วมในการเรียนอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ แต่จะต้องนำหลักการสอนที่หลากหลายมาสอน เช่น การสอนด้วยวิธีการสาธิต การสอนจากการสร้างต้นแบบหรือการชี้แนะจากบุคคลที่มีชื่อเสียง หรือการสอนแบบตัวต่อตัวก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มมากยิ่งขึ้น

อภิปรายผล

การศึกษา เรื่อง แรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว ผู้วิจัยจะทำการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา คือ เพื่อศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองของนักเรียนเปียโนเดี่ยว จำแนกตามกลุ่มผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง – ต่ำ พบว่า นักเรียนที่มีความตั้งใจในการฝึกซ้อม มีความอดทนอดกลั้นที่จะฝึกซ้อมเพลงเปียโนในบางบทเพลง มีความอยากมาก และจะต้องอาศัยระยะเวลาที่ยาวนาน อาศัยความพยายาม ความอดทนเป็นอย่างสูง ซึ่งบทเพลงบางเพลง หากผู้เรียนไม่มีความรู้จำกับบทเพลง และทักษะที่เพียงพอ ก็จะไม่สามารถบรรเลงเพลงได้ ดังนั้น ผู้เรียนก็ต้องมีการได้รับคำแนะนำที่ดีจากผู้ปกครองที่มีทักษะทางดนตรี และครูผู้สอนเอง นอกจากนี้ การฝึกการไล่สเกล และเทคนิคขั้นสูงของเปียโนที่เป็นพื้นฐานของการเล่นเปียโนที่ดี ก็จะทำให้เกิดการบรรเลงเปียโนในบทเพลงที่ยากได้ สอดคล้องกับการศึกษาของสุจินดา ประเสริฐ (2554) ที่สรุปได้ว่า ในบางครั้งผู้เรียนก็ไม่สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองได้ เพราะผู้เรียนมีความรู้ และทักษะที่ไม่เพียงพอ ผู้ปกครองก็ควรจะต้องมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูหาความรู้เพิ่มเติม และควรพยายามให้แรงบันดาลใจในการเรียนรู้ นอกจากนี้ ปัจจัยทางด้านการศึกษาที่ผู้เรียนมีความต้องการเรียนเปียโนมากกว่า 1 สัปดาห์ต่อครั้ง โดยเมื่อพิจารณาจะพบว่า ปัจจุบันในโรงเรียนทางดนตรีทุกแห่ง จะมีการจัด

ให้ 1 เดือน มีการเรียนดนตรี 4 ครั้ง โดยในบางเดือนจะมีวันที่เรียนดนตรีอยู่ 5 ครั้ง ก็จะทำการหยุด 1 ครั้ง โดยในการหยุดนี้ ในความเป็นจริง จะทำให้เกิดการเรียนที่ขาดหายไปประมาณ 14 วัน ซึ่งถือว่าเป็นเวลาที่ยาวนาน และหากผู้เรียนที่ไม่มีความมุ่งมั่น ไม่มีความพยายาม ไม่มีความตั้งใจ หรือไม่มีแรงจูงใจในการเรียนเปียโนที่เพียงพอ ก็จะทำให้ละเลยการฝึกซ้อม และทำให้เกิดความล้มเหลวในการเรียนเปียโนได้ และมีเหตุผลที่สำคัญประการหนึ่ง คือ หากผู้เรียนที่มีความตั้งใจมาก มีความพยายาม ฝึกซ้อม แต่ติดปัญหาในการฝึกซ้อม ต้องการคำแนะนำของครูผู้สอน แต่ไม่สามารถขอคำแนะนำได้ เพราะจะต้องรอโรงเรียนเปิด และรอให้ครบ 1 สัปดาห์เพื่อมาเรียน และถามในสิ่งที่ตนเองสงสัย ก็จะทำให้แรงจูงใจในการเรียนเปียโนค่อยๆ ลดลง การศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของผ่องใส เพ็ชรรัช (2555) ที่สรุปได้ว่า ปัจจัยทางด้านสถานภาพส่วนบุคคลของผู้เรียน เวลาในการจัดการชีวิตประจำวัน ความสามารถที่ผู้เรียนแต่ละคน มีระดับความรู้ และทักษะที่แตกต่างกัน จะมีผลทำให้มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ สุจินดา ประเสริฐ (2554) ที่สรุปว่า การที่ผู้เรียนได้เข้ารับการฝึกอบรมที่เหมาะสม และเพิ่มมากยิ่งขึ้น หากผู้เรียนคนนั้น มีความต้องการที่จะเรียนรู้เพิ่มเติม ก็จะทำให้เกิดการพัฒนาความรู้และมีทักษะในสิ่งที่ต้องการจะเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

นอกจากนี้ ผู้ปกครองที่มีพื้นฐานทางด้านดนตรี และเคยเรียนเปียโนมาก่อน ผู้ปกครองกลุ่มนี้ จะมีส่วนในการสร้างแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนมากยิ่งขึ้น เพราะสามารถแนะนำในการฝึกซ้อม ตลอดจนสามารถปรึกษาถึงแนวทางในการพัฒนาผู้เรียนกับครู เพื่อเพิ่มความสามารถทางด้านดนตรีได้มากยิ่งขึ้น ประกอบกับ ปัจจัยทางการสนับสนุนจากผู้ปกครอง เช่น การดูคอนเสิร์ต หรือการหาต้นแบบของนักเปียโนที่มีชื่อเสียงมาเป็นต้นแบบในการสร้างแรงบันดาลใจ และแรงจูงใจในการเรียนเปียโนเดียว เนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความคาดหวังว่า การที่จะทำให้นักบุตรหลานของตนเองนั้น เกิดแรงจูงใจในการเรียนเปียโนเดียว จะต้องมีการนำเสนอบุคคลตัวอย่างที่ดีที่บุตรหลานสามารถยึดถือได้ เพราะในช่วงชีวิตวัยรุ่น จะมีลักษณะ

นิสัยที่ติดเพื่อน ต้องการเป็นที่ยอมรับในกลุ่มเพื่อน มีการให้ความสำคัญกับดารานักร้อง และนักแสดงเป็นอย่างมาก ดังนั้น การที่ผู้ปกครองจะมีการให้บุตรหลานไปดูคอนเสิร์ตจากบุคคลที่บุตรหลานชื่นชอบ และการสนับสนุนทางด้านการซื้อ CD ที่บรรเลงเปียโนเพื่อนำมาช่วยในการฟัง และเป็นแนวทางในการฝึกซ้อม ก็จะทำให้บุตรหลานเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะ

(1) การศึกษาครั้งต่อไป ควรจะต้องมีการศึกษาและแบ่งกลุ่มผู้เรียนให้มีจำนวนที่เท่ากัน โดยอาจจะทำในลักษณะของการวิจัยเชิงทดลอง ที่มีกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง เพื่อทำให้สามารถศึกษาเพื่อหาข้อมูลที่แท้จริง และนำมาปรับใช้ในการดำเนินการวิจัยได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

(2) การศึกษาครั้งต่อไป ควรจะต้องมีการเพิ่มจำนวนประชากรกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กัญนิภา พรหมณพิทักษ์. (2558). **จุดเน้นการพัฒนาคุณภาพผู้เรียน เส้นทางสู่ความสำเร็จในการปฏิรูป**. [online] www.myfirstbrain.com/teacher_view.aspx?id=88767.
- ผ่องใส เพ็ชรรักษ์. (2555). **การศึกษาถึงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต**. สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม. คณะบริหารธุรกิจ. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุจินดา ประเสริฐ. (2554). **ผลของการพัฒนาแรงจูงใจภายในในการเรียนรู้และความสามารถในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม**. การศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตร์สุขภาพบัณฑิต. สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรม

ศาสตร์ประยุกต์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์. (2557). งานวิจัยจีนชี้เด็กประถม-มัธยม ฆ่าตัวตาย
90 % เครียดเรื่องสอบ [online] [http://www.manager.co.th/China/
ViewNews.aspx?NewsID=9570000053552](http://www.manager.co.th/China/ViewNews.aspx?NewsID=9570000053552).